

Arrest

nr. 273 547 van 1 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 22 november 2021.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 mei 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd door de verwerende partij onontvankelijk bevonden op 22 november 2021 omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem zouden toelaten zijn aanvraag in België in te dienen in plaats van, zoals de regel het voorschrijft, via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

1.2. Ook op 22 november 2021 werd in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: D., I.S.

[...]

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

1.3. Het door verzoeker tegen de punt 1.1 vermelde onontvankelijkheidsbeslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 273 546 van heden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

*“Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;
Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
Schending van de zorgvuldigheidsbeginsel ;
Manifeste beoordelingsfout.*

5.2. MOTIEVEN

5.2.1

Motiveringsplicht

*Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.
Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.*

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

*Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.
Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis

te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710) .

Dat de motieven deugdelijk moeten zijn.

Er kan waargenomen worden dat de verweerder de verblijfsaanvraag van de verzoeker als onontvankelijk afwijst omdat er geen of onvoldoende buitengewone omstandigheden kunnen worden aangetoond waarom de betrokkene de aanvraag om de machtiging tot verblijf niet kunnen indien via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke post te Guinée.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken een manifeste beoordelingsfout begaat.

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel beoogt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat uit de opgegeven motieven de redenering van het bestuur moet blijken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.2.2.

Annulatiebevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen. Dat uit navolgende bespreking blijkt dat dit niet het geval is en de Staatssecretaris de verplichtingen en beginselen met de voeten heeft getreden.

Het weze duidelijk dat de verweerder op een onafdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij. Indien ze wel voldoende rekening gehouden had met de feitelijkeheden, had ze immers tot een ander besluit gekomen.

5.2.3.

1) Afwezigheid individuele beoordeling en miskenning van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt het volgende:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden:*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

*De verzoeker verblijft al bijna 12 jaren onafgebroken in België.
Hij bouwde geleidelijk aan een leven op in België. Hij ging relaties en duurzame verbintenissen aan.
Hij helpt zijn omgeving, die hij als familie is gaan beschouwen, wanneer nodig.
Zo bestaat er een emotionele en materiële band met zijn dierbaren.*

*Wat betreft de duurzame verbintenissen en het behulpzaam karakter van de verzoeker, kan een attest vrijwilligerswerk worden voorgelegd van AKINDO.
(zie de stukken 3-4)*

Dit attest betreft de periode 29/07/2021 tot 05/08/2021, maar de verzoeker wenst aan te stippen dat hij zich nog steeds inzet voor deze vzw. In het attest wordt verklaard dat hij een goede werkracht is, initiatief neemt en goed om kan met jongeren in maatschappelijke kwetsbare situaties.

Dat de verzoeker ondanks zijn maatschappelijke onzekere en kwetsbare situatie niet terugdeinst om anderen te helpen.

Nergens in de bestreden beslissing van uitwijzing wordt naar deze elementen verwezen, noch enige melding van gemaakt.

Indien de verzoekende partij gehoord was geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had de verzoeker kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat het hoorrecht verplicht is in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt. In casu betreft het een maatregel die de verzoeker ernstig benadeelt, daar hij het Belgische grondgebied dient te verlaten. Hij had aldus gehoord moeten worden.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfwet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt.

Dat er rekening gehouden diende te worden met de diepgewortelde integratie van de verzoeker, zijn engagementen en zijn privéleven.

Dat de specifieke omstandigheden nauwkeurig bekeken hadden moeten worden. Dat uit de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoeker, die kenbaar gemaakt waren aan de verweerster, voldoende buitengewone omstandigheden blijken, waardoor de verweerster tot een andere beslissing dan de onontvankelijkheidsbeslissing van het verzoekschrift 9bis Vw. Diende te komen.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten bijgevolg onnodig was geweest en er aldus minder verregaande oplossingen voor handen zijn/waren.

De bestreden beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt allerminst afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker. Daarenboven werd de verzoeker niet gehoord.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

2) Recht op privé- en gezinsleven

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing. Dat in principe bijna geen motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing. Dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie en feitelijkheden van de verzoeker.

De enige motivering die in de bestreden beslissing werd opgenomen, is de verwijzing naar het artikel 7 Vw. Het bestreden bevel werd immers genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw. Het artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven."

Het feit dat verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van art. 7 Vw: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

*"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."*

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het aezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster. (zie RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017)

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden .

Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Zoals reeds gesteld heeft de verzoeker geen bloedverwanten in België en creëerde hij een familie in België. Met hen bestaat er een financiële en emotionele afhankelijkheid in België.

Het komt aan de verweerster toe om met alle feitelijke elementen rekening te houden en de belangen van alle partijen betrokken te analyseren en af te wegen.

Dat de verzoeker van oordeel is dat de huidige beslissing de vermelde grondrechten en wetsartikelen schendt. De verzoeker heeft immers weldegelijk een privéleven in België.

Dit werd duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Dat de verweerster met deze feitelijkheden, die ter hare beschikking was, rekening diende gehouden te hebben.

3) Betreffende de veiligheidssituatie in Guinée

Dat de verzoeker ondanks zijn onzekere positie steeds zijn uiterste best heeft gedaan zich te integreren en een duurzaam leven op te bouwen in België.

Dat hij kinderen met soortgelijke problematieken en onstabiele levensomstandigheden begeleidt. (zie het stuk 2)

Dat de verzoeker engagementen is aangegaan en daarvan niet zomaar kan weglopen.

Dat de verzoeker vervreemd is van zijn land. Hij leefde reeds 12 jaren (dit betreft reeds 1/4e van zijn leven) in een Westers land en nam de gebruiken en de levensstijl over.

Hij vreest een terugkeer naar Guinée daar het land niet stabiel is en er recent (september 2021) een staatsgreep plaats vond. Dat de "Putschisten" het land in de macht hebben en zelfs de luchtgrenzen poogden te sluiten. - zie: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/09/05/staatsgreep-in-guinee/>

Het land is instabiel en het wordt er niet altijd nauw genomen met de mensenrechten. - zie ook : <https://hir.harvard.edu/will-guinea-slide-into-civil-war-interview/>

De verzoeker verplichten het Belgische grondgebied te verlaten en te laten reizen naar een land in chaos en waar een reële kans bestaat op geweldpleging op de verzoeker, zou een inbreuk betreffen van het artikel 3 EVRM.

4) Betreffende de corona-pandemie

Ten slotte wenst de verzoeker nogmaals kort de coronapandemie aan te halen.

Vele landen nemen wederom strenge maatregelen om het aantal besmettingen het hoofd te kunnen bieden. Daarbij wordt reizen nog steeds afgeraden.

De verzoeker toch laten reizen naar een land in chaos waar hij geen huisvesting ed. heeft, zou de verzoeker bovendien onnodig veel blootstellen aan het virus. Dit kan niet worden aanvaard.

5.3.

CONCLUDEREND

*Dat de verzoeker het niet eens is met het bevel om het grondgebied te verlaten - Bijlage 13, dd. 22/11/2021 en ter kennis gebracht op datum van 17/12/2021.
(zie het stuk 1)*

Dat de verzoeker van oordeel is dat zijn rechten werden geschonden door de verweerster.

Dat het bevel minstens opgeschort zou moeten worden zodat het verzoekschrift tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis Vw. ten gronde zou kunnen worden behandeld.

Dat het bevel zou moeten worden vernietigd daar de verzoeker perfect integreerde en ondanks de onzekerheid en instabiliteit van zijn situatie anderen helpt en zich blijft inzetten.

Dient te worden opgemerkt dat een bevel het grondgebied te verlaten onredelijk en disproportioneel is, ten aanzien van het doel dat met het bevel dient te worden bewerkstelligd.

Indien de verweerster haar onderzoek naar behoren had gevoerd en alle afwegingen correct had gedaan, zou ze geconcludeerd hebben dat de bijlage 13 een disproportionele beslissing betreft en dat deze dient te worden vernietigd."

2.2. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht. Hij zou niet deugdelijk zijn gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen en mocht hij wel zijn gehoord zou dit tot een andere beslissing geleid kunnen hebben, zo stelt hij.

De Raad wijst erop dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen nadat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de onontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene toelaat om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en wordt dus geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren.

Verzoeker diende de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in op 4 mei 2020 en actualiseerde deze op 1 september 2020, 23 maart 2021, 19 mei 2021, 5 juli 2021, 7 juli 2021, 28 juli 2021, 20 juli 2021 en 10 augustus 2021. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker naar behoren zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken met betrekking tot elementen die een mogelijke terugkeer zouden kunnen verhinderen en dat hij zijn belangen nuttig heeft kunnen verdedigen. In de mate dat verzoeker meent dat doordat hij niet persoonlijk is gehoord dit een schending van het hoorrecht zou uitmaken, kan hij niet gevolgd worden.

Verzoeker betoogt daarnaast dat de verwerende partij geen individuele beoordeling heeft gedaan van zijn situatie zoals dit wordt vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat ze de motiveringsplicht schendt. Hij voert aan dat nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar zijn recht op privéleven gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en de elementen die een verregaande integratie aantonen en waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden. Hij verwijst naar zijn lang ononderbroken verblijf van bijna 12 jaar in België, de duurzame relaties die hij hier is aangegaan met mensen die hij thans als familie beschouwt, zijn vrijwilligerswerk en zijn aangegane engagementen. Hij meent dat hij weldegelijk een privéleven heeft en verwijst hierbij naar zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Dit recht is evenwel niet absoluut. De verwijzing, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering is een weerspiegeling van deze bepaling.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in hoofdzaak beroept op de elementen die hij had ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds werd gesteld in de beslissing tot onontvankelijkheid van die aanvraag, waarnaar hierboven reeds is verwezen, nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem zouden toelaten om zijn aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Aldus werd geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten *in casu* een andere beoordeling vraagt van de elementen die werden aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg maakt hij evenmin aannemelijk dat er geen individueel onderzoek is gebeurd naar zijn situatie.

De Raad verwijst verder naar zijn arrest nr. 273 546 van heden waarin hij het beroep tegen de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard, verwerpt. Hierin werd geoordeeld dat verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker in het thans voorliggend verzoekschrift evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Hij wijst enkel op het feit dat hij een privéleven zou hebben en schakelt zijn sociale banden gelijk met het hebben van een familieleven, maar toont niet aan in welke mate een terugkeer een schending van dit artikel zou uitmaken. Gelet op hetgeen hiervoor al werd gesteld inzake de link tussen artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar het gezins- en familieleven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoeker evenmin een schending van deze bepaling aannemelijk, temeer nu hij geen bezwaren oppert inzake het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand, als elementen waarmee ook rekening moet worden gehouden.

Waar verzoeker een schending van de motiveringsplicht aanvoert en stelt dat de verwerende partij nergens motiveert over de elementen die verzoeker aanhaalt, stelt de Raad vast dat *in casu* wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de door verzoeker niet betwiste vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. In de mate dat verzoeker erop alludeert dat de motieven van de beslissing inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zouden moeten worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten, toont hij zijn belang daarbij niet aan. Die beslissing werd immers

aan verzoeker betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker weet dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst zodat hij zich ertegen kan verdedigen, meer nog, hij heeft hiertegen een beroep ingediend, dat inmiddels door de Raad werd verworpen.

Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt dat hem verplichten het Belgische grondgebied te verlaten en te laten reizen naar een land in chaos waar een reële kans bestaat op geweldpleging tegen hem, een inbreuk van artikel 3 van het EVRM zou betreffen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad stelt vast dat verzoeker ook hier enkel elementen aanhaalt die hij bij het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis al had ingeroepen. De Raad oordeelde hierover als volgt in zijn verwerpingsarrest:

"Verzoeker verwijst tot slot naar de vervreemding van zijn land van herkomst, de instabiele situatie na de staatsgreep in september 2021 en het feit dat het niet altijd nauw wordt genomen met de mensenrechten aldaar. Verzoeker vreest daarom voor een terugkeer."

De Raad stelt vast, net als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, dat verzoeker deze elementen niet heeft ingeroepen in zijn aanvraag. De verwerende partij kon hier bijgevolg geen rekening mee houden, aangezien de bewijslast op verzoeker rust. In die optiek toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in strijd met artikel 3 van het EVRM zou hebben geoordeeld dat het motief dat verzoeker in casu enkel beweert dat artikel 3 van het EVRM is geschonden en dat dit niet kan volstaan aangezien verzoeker de algemene bewering niet toepast op de eigen situatie."

Ook in het kader van het huidige beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten toont verzoeker, met de algemene verwijzing naar een nieuwsartikel over de staatsgreep in september 2021, niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, alleen door zijn aanwezigheid aldaar een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Tot slot wijst verzoeker op de coronapandemie en meer bepaald op het feit dat vele landen wederom strenge maatregelen nemen om het aantal besmettingen het hoofd te kunnen bieden waarbij reizen nog steeds wordt afgeraden. Hem toch laten reizen naar een land in chaos waar hij geen huisvesting heeft, zou hem bovendien onnodig veel blootstellen aan het virus, zo betoogt hij.

In het verwerpingsarrest nr. 273 546 van heden wordt hieromtrent gesteld:

"Voorts betoogt verzoeker dat de wereldwijde coronapandemie weldegelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt."

De verwerende partij schrijft hierover het volgende in de bestreden beslissing:

"Betrokkene beroept zich op de coronarestricties als buitengewone omstandigheid omdat hierdoor de mobiliteit aan banden gelegd zou worden waardoor internationale verplaatsingen onmogelijk zouden zijn. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338

van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat reizen naar Guinee mogelijk is mits het aanvragen van een visum. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Guineese onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Guinee terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020)."

Verzoeker wijst op de grote pieken in coronabesmettingen en -doden en de verhoogde blootstelling aan het coronavirus in zijn land van herkomst. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij dit element heeft aangehaald in het kader van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis, zodat hij ook niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat hij de coronamaatregelen enkel heeft aangehaald als zijnde elementen die het onmogelijk maakten om zich internationaal te verplaatsen. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten om geen rekening te hebben gehouden met de gezondheidssituatie in het land van herkomst.

Daarnaast is verzoeker het niet eens met de stelling van de verwerende partij dat de coronapandemie een probleem is van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Hij wijst op het feit dat de pandemie al twee jaar onze levens beheerst, er telkens een nieuwe variant wordt ontdekt en dat wachten tot het virus volledig onder controle is onredelijk is. Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan het feit dat hij moet aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verwerende partij wijst er immers op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst als Guinees onderdaan die de verplichting heeft om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker laat deze argumentatie echter ongemoeid en toont niet met concrete argumenten aan dat de motivering van de verwerende partij niet deugdelijk is. Zijn verwijzing naar de mogelijkheid dat er nieuwe varianten zouden kunnen opduiken en dat niet zomaar kan worden gesteld dat het probleem van tijdelijke aard, is louter hypothetisch en doet überhaupt geen afbreuk aan de voormelde vaststelling dat niet is aangetoond dat hij niet zou kunnen reizen naar zijn land van herkomst"

Verzoeker betoogt dat wel dat reizen nog steeds wordt afgeraden, maar hij toont niet met concrete argumenten aan dat dit actueel nog steeds het geval is voor vreemdelingen die naar hun land van herkomst terugkeren. Dat hij zich in zijn land van herkomst zelf onnodig veel zou moeten blootstellen is een vage, algemene en hypothetische bewering die niet van aard is om actueel te doen aannemen dat verzoeker omwille van de gevolgen van de Covid 19-pandemie niet zou kunnen terugkeren naar Guinée.

Verzoeker toont geen onwettig, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen van de verwerende partij aan. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS